

[Hauch.]

sekvensen heraf naturligvis, at vi maa stemme imod Lovforslaget, hvilket ogsaa vil ske. Men vedtages nu Lovforslaget, hvad jeg gaar ud fra, er vi selvfølgelig villige til at medvirke i Arbejdet, dersom man maatte finde det ønskeligt og ikke har den samme Opfattelse som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der for et Øjeblik siden gav Udtryk for, at dersom vi ikke vilde være med, kunde det ogsaa være lige meget. Jeg skal tilføje, at jeg deler den Opfattelse, at det vilde være ønskeligt, om vi kunde naa dertil, at vi fik Ro om Forfatningssagen, saadan som man har det i Lande, der er parlamentarisk indstillet paa samme Maade, som vi er det her i Landet.

Det er da i Konsekvens af de Betragtninger, som jeg her har fremført, at vi, for saa vidt dette Lovforslag vedtages, agter at deltage i det Arbejde, som Kommissionen skal beskæftige sig med. Jeg finder det dog rigtigst at anføre, at man ikke skal forudsætte, at vi vil være med til en Forfatningsændring, der medfører Indførelse af et Ætkammerssystem, og af de Udtalelser, der er fremsat i det høje Folketing, har jeg set, at denne Betragtning ogsaa er gjort gældende af den konservative Ordfører i det høje Folketing.

Saadan som Stillingen er her, hvor tre Partier samles om Gennemførelsen af dette Lovforslag med den Ændring, der er indføjet i Folketinget, finder jeg ikke, det kan have nogen Interesse, at Sagen bliver gjort til Genstand for en nærmere Overvejelse her i Tinget, og jeg vil derfor forudsætte, at Lovforslaget faar en hurtig og let Gang gennem Landstinget.

Lange: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag. Vi vil, ligesom vore Partifæller i Folketinget, tiltræde det. Allerede i Rigsdagssamlingen 1934—35 pegede vi gennem den Folketingsbetænkning, der blev afgivet om det af Regeringen fremsatte Forslag til Grundlovsændring, paa det naturlige i, hvis man ønskede Forfatningsændringer, da at lade Spørgsmaalet behandle i en Kommission, og naar Regeringen nu foreslaar at gaa den af os i sin Tid anviste Vej, kan vi naturligvis ikke gøre nogen Indvending imod det.

Vi maa tværtimod være tilfredse hermed, og særlig efter de Ændringer, som Lovforslaget er undergaaet i Folketinget, kan vi tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Jeg finder ingen Anledning til at gaa ind i en større Forfatningsdiskussion. Efter at det nu er givet, at en Kommission skal beskæftige sig med disse Problemer, mener jeg, at Diskussionen derom ogsaa naturligt hører hjemme dér. Jeg vil blot sige, at jeg tror ikke, der er nogen egentlig stærk Trang til Forfatningsændringer. Jeg tror ikke, der er det i Danmark, lige saa lidt som der er det noget andet Sted i Verden. Naar vi i Dag drøfter Forfatningsændring i dette høje Ting, er vi jo med Hensyn til Drøftelsen af disse Problemer langt tilbage for Udviklingen i andre Lande. For 17—18 Aar siden var Kravene om Forfatningsændringer stærkt fremme i en stor Del af Europa, men det gælder ikke nu, og naar vi ser paa den Udvikling, der er foregaaet i den Periode, maa man egentlig nærmest sige, at Sporene skræmmer. Gennem de mest radikale Forfatningsændringer, som er gennemført andre Steder, er der kun vist Vej til de voldsomste Omslag, og jeg tror ikke, det vil være muligt for den højtærede Statsminister at pege paa noget Land, hvor en yderliggaaende Forfatningsændring har banet Vej for saadanne politiske, økonomiske og sociale Forhold, at en Efterligning kan virke tilløkkende for os. Jeg tror, at Tokammerssystemet passer bedst for vore Forhold, som det har vist sig at passe bedst i de fleste andre Lande.

Noget Ønske om Ændringer i den bestaaende Forfatning har jeg ikke, men skulde den kommende Kommission kunne fremskaffe et Resultat, som ud fra vore Synspunkter vilde betyde Forbedringer, vilde vi naturligvis hilse dette med Glæde. Ikke mindst hvis det kunde fritage os for fremtidig Forfatningsstrid, som det ogsaa blev paapeget af den ærede Ordfører for Venstre, vilde det ogsaa for os betyde meget, om man kunde komme ud af de Forfatningskampe, som har, jeg kan næsten sige hærget dette Land i 50 Aar eller mere. Store er mine Forventninger imidlertid ikke, og jeg tror, at det gaar andre, som det gaar mig, men Lovforslaget stiler heller ikke saa højt. § 3 tildeler Kommissionen den Opgave at afgive en Betænkning og eventuelt For-